

# РЕШЕНИЕ

№ 1399

гр. Пазарджик, 23.12.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XIX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ангел Ташев

при участието на секретаря Наталия Д.  
в присъствието на прокурора В. Г. Н.  
като разглежда докладваното от Ангел Ташев Гражданско дело № 20225220101844 по описа за 2022 година

Производството е образувано по постъпила искова молба от В. Д. С. ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес гр. П., бул. „С.П.” 1 ет. 8, ап.43 против Окръжен съд П., представляван от председателя Р.К.Ш., с адрес: П., бул. „...” 167.

В исковата молба се твърди, че при постановяване на решения №376/21.03.2019г. по въз. гр.д.№2819/2018 г. и №818/13.08.2020 по въз.гр.д.№ 1123/2020 по описа на Окръжен съд П. са допуснати съществени нарушения на правото на ЕС, с което на ищцата са причинени имуществени и неимуществени вреди.

По повод възникнал правен спор между ищцата и етажната собственост срещу ищцата пред РС П. е бил предявен установителен иск с правно основание чл.422, ал.1 ГПК, във вр. чл.51, ал.1 ЗУЕС, във вр. чл.6, ал.1, т.10 от ЗУЕС за сумата от 581,70лв., неплатени месечни вноски за управление и поддръжка на общите части на сградата. За възникване на вземането били посочени основанията: т.7 от решение на ОС на ЕС на 01.12.2016г./отменено/ и т. 11-1, т. II-2 и т. III-4 от решение на ОС от 20.03.2018г., а за размера била приложена справка, изготвена от касиера на етажната собственост. С решение № 1127/09.04.2020г. Районен съд - П. частично уважил предявения иск. С решение № 818/13.08.2020г. по въз. гр. д. 1123/2020 Окръжен съд П. първоинстанционното решение било потвърдено.

Ищцата твърди, че в противоречие на ДФЕС и практиката на СЕС ОС П. приел в мотивите си, че за периода януари 2017г. - март 2018г., месечните вноски, претендирани от етажната собственост са съгласно решение на общото събрание от 01.12.2016г./отменено/

като за този период одобрението на отчета, на действията на УС и на сторените до момента разходите, направено от ОС на 20.03.2018 по т. II-2 и по т. М-3 от протокола, е валидно правно основание за възникване на вземане в полза на етажната собственост. За останалата част от периода от 01.04.2018 г. до 01.05.2019 г., съдът приел, че представените допълнително от етажната собственост доказателства - протоколи за извършените разходи за управление и поддръжка на общите части, съставени от касиера и УС, в които по пера и размер са описани изразходваните средства и разпоредбата на чл.6, ал.1, т.10 от ЗУЕС са основание за възникване на вземане. За ирелевантно е счетено одобрението от общото събрание на разходите посочени в отчетите.

Позовавайки се на член 267 от ДФЕС и решение от 08.05.2019г. по дело С-25/18, изтъква, че в случай като настоящия паричното задължение произтича кумулативно от решение на общото събрание относно разходите за поддържане на общите части на сградата и решение за определяне размера на паричната вноска в бюджета на етажната собственост, от което следва изводът, че решенията на общото събрание на етажната собственост нямат действие за изтекъл период. В този смисъл сочи, че на общите събрания на 01.12.2016г./отменено/ и 20.03.2018г. не са приети решения за одобрение на разходите за управление и поддръжка на общите части и размер на дължимата вноска. Въпреки това Окръжен съд П. е приел, че решенията на общите събрания от 01.12.2016г./отменено/ и 20.03.2018г. са годно основание за възникване на вземане като решенията на общото събрание от 20.03.2018г. за приемане отчета и одобрение действията и разходите за периода от 01.01.2017г. до 01.03.2018г. задължават ищцата с обратна сила от 01.01.2017г., а размерът на вноската може да се определя от справка, изготвена от касиера и вещо лице.

Вследствие горепосоченото нарушение на правото на ЕС при постановяване на Решение № 818/13.08.2020 год., по въззивно гражданско дело № 1123/2020 год. за ищцата са настъпили имуществени вреди в размер на 1352,80 лв. /387,80лв. вноска към етажната собственост, 340,00лв. съдебни разноски, 25,00лв. платена такса за въззивно дело, 600,00лв. платени в брой адвокатски хонорари по 300 лв. за всяка инстанция/.

Ищцата изтъква също, че при постановяване на Решения №376/21.03.2019 по въз.гр.д. 2819/2018 и №818/13.08.2020 по въз.гр.д. 1123/2020г. по описа на Окръжен съд – П. е извършено нарушение на чл. 6, ал.1 от ЕКЗПЧ и чл.1 от Допълнителен протокол №1 към нея. С Решение № 3677/01.11.2018г. по гр.д. №6953/2018г. по описа на РС П. са отменени като незаконосъобразни всички решения, приети на проведеното на 20.03.2018г. общо събрание, като съдът не се е произнесъл по възражения, формулирани в исковата молба. Впоследствие с решение № 376/21.03.2019 по въз.гр.д. №2819/2018, ОС П. първоинстанционното решение и част от решенията на ОС от 20.03.2018г. са отменени. Твърди се, че въззивният съд също не се е произнесъл по оплакванията в исковата молба относно незаконосъобразността на съдържанието на горепосочените решения.

Вследствие горепосоченото нарушение на чл.6, ал.1 от ЕКЗПЧ и чл.1 от Допълнителен протокол №1 към нея с постановяване на Решение № 376/21.03.2019 год., по въззивно гражданско дело № 2819/2018 год., за ищцата са настъпили имуществени вреди в

размер на 612,50лв. /132,50лв. съдебни разноси на етажна собственост, платени в брой по сметка на етажната собственост, 30,00лв. държавна такса, 450,00лв. платени в брой адвокатски хонорари - 300лв. за първа и 150лв. за втора инстанция./

Посочва, че с Решение № 818/13.08.2020г. по въз. гр.д. 1123/2020г. ОС П. потвърждава Решение № 1127/09.04.2020г. на РС П. по гр.д. № 12644/2019г., препращайки към мотивите на първоинстанционния акт и излага твърдения, че първоинстанционния съд при събирането на доказателства е извършил процесуално нарушения, изразяващо се в нарушение на принципа за равенство на страните в процеса. Сочи, че в мотивите си ОС П. не е посочил правната норма, въз основа на която е формирал решаващия за изхода на делото извод.

Заявява, че в случая в нарушение на разпоредбите на ЗУЕС съдът е приел, че са налице предпоставките за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК.

Твърди се, че в резултат на постановените Решения №376/21.03.2019г. и №818/13.08.2020г. по описа на ОС П. за ищцата са настъпили неимуществени вреди в размер на 3000, изразяващи в нравствени, емоционални, психически и психологически терзания - стрес, загуба на самочувствие, чувство за онеправданост, разочарование и загуба на доверие в институциите, накърнено добро име и моралните и нравствените ценности. Вследствие на това ищцата ограничила контактите си със съседите, започнала да излиза при възможност с придружител, имала главоболие и безсъние.

Иска се от съда да бъде осъден ответникът да заплати на ищцата сумата от 612,50 лв. /132,50 лв. съдебни разноси на етажна собственост, платени в брой по сметка на етажната собственост; 30,00 лв. държавна такса; 450,00лв. платени в брой адвокатски хонорари/ представляваща, обезщетение за претърпени имуществени вреди за постановяването на Решение № 376/21.03.2019 год., по въззивно гражданско дело № 2819/2018 год. по описа на ОС П., ведно с мораторна лихва върху тази сума за периода от 09.04.2019 год. до 22.06.2021 год. в размер на 137,02 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане; сумата от 1352,80 лв./ /387,80лв. вноска към етажната собственост, 340,00лв. съдебни разноси, 25,00лв. платена такса за въззивно дело, 600,00 лв. платени в брой адвокатски хонорари/, представляваща, обезщетение за претърпени имуществени вреди за постановяването на Решение № 818/13.08.2020 год., по въззивно гражданско дело № 1123/2020 год. по описа на ОС П., ведно с мораторна лихва върху тази сума за периода от 25.08.2020 год. до 22.06.2021 год. в размер на 113,50 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане; сумата в общ размер от 3000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в нравствени, емоционални, психически и психологически терзания - стрес, загуба на самочувствие, чувство за онеправданост, разочарование и загуба на доверие в институциите, накърнено добро име и моралните и нравствените ценности, от която сумата от 1000 лева обезщетение по Решение № 376/21.03.2019 г. по възз. гр. д. № 2819/2018 г. и сумата от 2000 лева обезщетение по Решение 818/13.08.2020 г. по възз.гр.д. № 1123/2020 г., ведно със

законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

В проведеното съдебно заседание ищцата не се явява и не изпраща процесуален представител. Постъпила е молба, с която моли съда да уважи исковата претенция.

В срока за писмен отговор на исковата молба по чл.131 ГПК, ответникът ОС П. оспорва исковете по основание и размер и моли същите да бъдат отхвърлени. Поддържа, че с наведените в исковата молба оплаквания се цели инцидентно да бъдат проверени влезли в сила съдебни актове, въпреки че в законодателството е предвидено това да става по пътя на инстанционния контрол. Оспорва твърдението, че с постановяването на Решение № 376/21.03.2019 год. е нарушен чл. 1 от Протокол № 1 към ЕКЗПЧОС, тъй като с последния е предвидена обща защита по отношение на правото на собственост, която, за да бъде приложена, следва да са налице твърдения за безспорни вземания/притежания, които са определени като такива със закон/със съдебната практика, и които да принадлежат на ищеца съгласно легално и признато правно основание. Счита, че в случая не е налице такова вземане, а в тежест на жалбоподателя е да установи точния характер на твърдените вземания/притежания, както и признаването им за такива съгласно българското законодателство. Сочи, че претенцията на ищцата за нанесени имуществени вреди с Решение № 376/21.03.2019 год. включва като главница заплатените от същата разноски на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на насрещната страна; разноски, заплатени за адвокатска защита за две съдебни инстанции; както и държавна такса, заплатена по делото. Присъждането на ищцата на обезщетение в размер на дължимата за процесното производство държавна такса би било в противоречие с чл. 60, ал. 1 КРБ. Разноските за държавна такса по правилото на чл. 78, ал. 3 ГПК се поемат от страната, която е изгубила правен спор, като дължимостта на таксата за провеждане на производството не е поставена в зависимост от изхода на спора. Същата винаги се поема от някоя от двете страни по делото. По отношение на заплатените от ищцата разходи за адвокат, същите са частни разходи на ищцата, които тя е избрала да реализира като гаранция за възможно най-качествена защита в производството. Същото се отнася и за разходите, сторени от насрещната страна, които ищцата е поела отново с оглед чл. 78, ал. 3 ГПК. В тази връзка счита за неоснователна претенцията за имуществени вреди, а като акцесорни на нея претенциите за мораторна и законна лихва също следва да се оставят без уважение.

По отношение на заявеното, че Решение № 818/13.08.2020 год. е постановено в нарушение на правото на Европейския съюз, и по-конкретно в противоречие с решението по дело C-25/2018 год. на Съда на Европейския съюз, счита, че същото е постановено по специфичен казус с предмет, различен от настоящия. Позоваването на противоречие с посоченото решение е неоснователно, тъй като в него се обсъжда въпрос за компетентност, т.е. делото е насочено към приложението на процесуалноправен въпрос, а не към тълкуване на материалноправна материя. С него не се дават насоки за това как трябва да се правораздава от гледна точка на материалното право по отношение на такъв тип правоотношения, както и какви правни изводи следват от приетата условна класификация на

споровете, като попадащи в хипотезата на чл. 7, т. 1, б. „а“ от Регламент 1215/2012 год. Сочи, че изводи в таз насока са направени в исковата молба, но същите са изцяло производни на тълкуването на ищцата, но не и на тълкуване на СЕС в посоченото решение.

Твърди, че Решение № 818/13.08.2020 год. не е незаконосъобразно и не е постановено в противоречие с практиката на СЕС. В този смисъл оспорва твърденията в исковата молба, че разносните се дължат единствено при условие, че е било взето решение от общото събрание по чл. 11, ал. 1, т. 5 ЗУЕС - за определяне на размера на паричните вноски за разходите за управлението и поддържането на общите части на сградата. Сочи, че такова условие не е било извеждано нито в практиката на СЕС, нито в българската съдебна практика, а ищцата интерпретира неточно решение С-25/2018, тъй като по разгледания там казус е било налице такова решение. Напротив, както практиката на СЕС, така и българската съдебна практика е в смисъл, че управлението и поддържането на общите части е в интерес и полза на етажните собственици, поради което същите следва да поемат разходите за тази дейност, а липсата на предварително взето решение от общото събрание няма пречка да бъде санирано в по-късен момент, респ. не може да обуслови извод за недължимост на тези разноси от етажните собственици, както се поддържа в исковата молба.

Смята за неоснователно твърдението, че с Решение № 818/13.08.2020 год. е нарушен чл. 6 от ЕКЗПЧОС, тъй като в последното по делото съдебно заседание пред РС П., едновременно с приемане на счетоводната експертиза, етажната собственост е представила протоколи за извършени разходи за управление и поддръжка, изготвени от касиера и УС, които били частни свидетелстващи документи, удостоверяващи изгодни за ищеца факти, като районният съд не е дал възможност на ищцата да се запознае с тези документи и да ги оспори, а този пропуск не е коригиран от окръжния съд. Това е така, тъй като във въззивната жалба на ищцата до ОС П. не се съдържа оплакване за процесуални нарушения в производството пред районния съд, а за такива въззивният съд не следи служебно. Изключения са налице, когато спорът засяга защитени от закона интереси на някоя от страните, какъвто не е настоящият случай.

Намира за неоснователно и оплакването за „явна неоснователност“ на Решение № 818/13.08.2020 год., тъй като не било посочено правно основание, въз основа на което са приети от съда определени правни изводи. Счита, че чрез препращането по чл. 272 ГПК към мотивите на първоинстанционното решение, които са подробни и изчерпателни, същите са станали част и от решението на окръжния съд.

Сочи, че оплакванията за неправилност на решението, поради нарушение на разпоредбата на чл. 38, ал. 2 ЗУЕС или противоречие с практика на ВКС, са неотнормими, тъй като с тях се твърди нарушение на разпоредби от българското законодателство, а настоящото производство се води за нарушение на правото на ЕС.

Оспорва всички твърдения за претърпени от ищцата неимуществени вреди като счита, че е в рамките на нормалното и обичайното за едно лице, което е страна по висящо дело, да мисли за това производство и да се вълнува от изхода му. Също така между същите страни многократно са се водили съдебни производства и не би могло да се установи кое

точно от тези производства е предизвикало твърдените чувства и преживявания, поради което оспорва и наличието на причинно-следствена връзка между твърденията за вреди и противоправно действие. В случай, че съдът приеме, че са настъпили определени неимуществени вреди за ищцата, то претендираният размер на същите надвишава справедливия такъв съгласно чл. 52 от ЗЗД.

В проведеното съдебно заседание ответникът не изпраща представител. Постъпила е молба, с която моли съда да отхвърли исковата претенция в цялост.

В предоставения срок за становище, РП Пазарджик не взема становище по предявената искова претенция.

В проведеното съдебно заседание РП Пазарджик, чрез прокурор В. Н., иска от съда да отхвърли исковата претенция.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл.235, ал.2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Установява се, че гр.д. № 6953/2018 г. по описа на РС П. е образувано по искова молба предявена от В. Д. С. ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес гр. П., бул. „С.П.“ 1 ет. 8, ап.43 против Етажна собственост с адрес гр. П., бул. „С.П.“ № 1 за отмяна на решение на общото събрание, проведено на 20.03.2018 г.

Проведени са две съдебни заседания, като са приети единствени писмени доказателства.

С решение № 3677 от 01.11.2018 г. по гр.д. № 6953/2018 г. по описа на РС П. съдът е уважил предявената искова претенция в цялост и е отменил решение на общото събрание, проведено на 20.03.2018 г.

За да уважи предявения иск, съдът е приел, че предвид липсата на валидно упълномощаване за част от взелите участие като пълномощници лица в проведеното ОС на 20.03.2018 г., формираният кворум за вземане на решенията не бил легитимен. Това нарушение на императивните законови разпоредби било самостоятелно основание за отмяна на взетите на него решения. С решението е разгледал и останалите наведени доводи от ищцата с исковата молба.

Срещу първоинстанционното решение е подадена въззивна жалба от адвокат В.З. от АК П., процесуален представител на ответника Етажна собственост с адрес гр. П., бул. „С.П.“ № 1. Проведено е едно съдебно заседание. Ищцата не е ангажирала доказателства и не е направила доказателствени искания.

С решение № 376 от 21.03.2019 г. по в.гр.д. № 2819/2018 г. по описа на ОС П. е отменено решение № 3677 от 01.11.2018 г., постановено по гр.д. № 6953/2018 г. на П.ския районен съд, с което са отменени всички решения, гласувани на проведено на 20.03.2018 г. общо събрание на етажните собственици и е осъдена Етажната собственост да заплати на В. Д. С. сумата от 330 лева - разноски по делото и вместо него е отменил като незаконосъобразни решенията, гласувани на проведено на 20.03.2018 г. общо събрание на

етажните собственици, които са взети извън предварително определения дневен ред: 1. Отчет на УС за извършените ремонти по об.ч. от 01.01.2017 г.- 01.03.2018 г.; 2. Финансов отчет за извършените ремонти от 01.01.2017 г.- 01.03.2018 г.; 3. Приемане на двата отчета; 4. Отчет от проверката на КРК за 2017 г.; 5. Приемане на отчета на КРК за 2017 г.. Отхвърлил предявления иск за отмяна като незаконосъобразни на останалите решение на ОС на ЕС, взети на 20.03.2018 г. Осъдил е ищцата да заплати на ответника направените разноски по делото по съразмерност в размер на 372,50 лева и е осъдил ответникът да заплати на ищцата сумата от 240 лева – съдебно деловодни разноски по съразмерност пред РС П. и ОС П..

Изрично е посочено, че решението по въззивната жалба може да се обжалва пред ВКС в 1-месечен срок от съобщението за изготвянето му.

В горепосочения срок не е депозирана касационна жалба от страните. Решението е влязло в сила на 18.04.2019 г.

За да постанови решението си, съдът е счел, че добавените п. 1,2 и 3 към т.1 от дневния ред се съдържали в точки 1 и 2 от обявения дневен ред, но добавените п. 4 и 5 към т.1 от дневния ред – не се съдържали в обявения дневен ред, поради което по отношение на тях било налице несъответствие между обявения в поканата дневен ред и дневния ред на проведеното общо събрание - горното съставлявало нарушение на чл.13/7/ от ЗЕУС, където било казано, че в поканата за ОС на ЕС задължително следвало да бъде посочен дневният ред, който ще бъде дискутиран, а съгл.чл.16/3/ ЗУЕС – ОС не можело да приема решения по въпроси извън предварително обявения дневен ред, поради което решенията на ОС по тези точки следвало да бъдат отменени.

По отношение на възприетия от РС довод на ищцата за допуснати нарушения на чл.14,ал.5 ЗУЕС досежно представителството по пълномощие е счел, че пълномощниците Б.В., К.Ш. и Д.К. били вписани като обитатели в книгата на ЕС, поради което съгласно чл.14, ал.1 ЗУЕС могат да бъдат пълномощници само с пълномощно с нотариална заверка на подписите, вместо което са били упълномощени само с писмено пълномощно. Приел е, че горното обуславяло извода, че те не са могли да представляват техните упълномощители, но това не водило до нарушение на чл.15 ЗУЕС, тъй като с приспадане на притежаваните от тях идеални части, не водило до намаляване на падащия кворум под законовия минимум от 33 %. Счел е също, че участието в гласуването на лица, които нямат качеството на член-кооператори не водило до незаконосъобразност на решенията на ОС, когато за вземането на решенията и без тези лица е бил налице изискуемия кворум /Сочи съдебна практика/.

По отношение на оплакването, че неправилно съдът е приел, че размерът на притежаваните ид.ч. от об.ч. на сградата е погрешно определен е приел, че при доказателствена тежест на ищцата да докаже твърдението си, че размерът на притежаваните ид.ч. от об.ч. на сградата е погрешно определен, същата не ангажирала такива доказателства по делото и било основателно.

По отношение на оплакването, че е налице изискуемия кворум за вземане на отделните решения, ОС П. е счел, че ОС е взело решение за Ремонт на задвижващ агрегат на малък десен асансьор, ремонт на пощенски кутии, ремонт на таван на коридор след

входна врата, преместване и ремонт на естакада пред входна врата на блока, ремонт на отлепени плочки пред входа на блока, подпухнала и отлепена мазилка по фасада на блока и премахване на отлепената мазилка – за които решения били гласували всички присъстващи на ОС, т.е. повече от 50% от представените ид.ч. от об.ч. на ЕС при кворум 42,717% ид.ч. от об.ч. / 45,883 % -3,166 % /с нередовните пълномощни/. Ремонтът на агрегата, на пощенските кутии, на отлепените плочки и подпухналата мазилка и на естакадата представлявали текущ ремонт по смисъла на §5, т.43 от ДР на ЗУТ, тъй като бил свързан с подобряването и поддържането им в изправност, поради което за приемането им не било необходимо квалифицирано мнозинство по чл.17, ал.2, т.3 ЗУЕС, както приел РС, че са полезни разходи, а за приемането им било необходимо обикновено мнозинство по чл.17, ал.3 ЗУЕС- т.е. с мнозинство, повече от 50% от гласувалите ЕС на ОС, което било налице, т.е. нормата била спазена.

Установява се, че гр.д. № 12644/2019 г. по описа на РС П. е образувано по искова молба на Етажна собственост с адрес гр. П., бул „С.П.“ № 1 против В. Д. С. ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес гр. П., бул. „С.П.“ 1 ет. 8, ап.43, с която е предявен установителен иск с правно основание чл.422, ал.1 ГПК, във вр. чл.51, ал.1 ЗУЕС, във вр. чл.6, ал.1, т.10 ЗУЕС, за признаване за установено в отношенията между страните, че ответницата дължи на ищеца сумата от 581,70 лева, представляваща неплатени задължения по управлението и поддържането на общите части на сградата в режим на ЕС за периода от месец януари до месец декември 2017 г. включително, от месец януари до месец декември 2018 г. включително и от месец януари до месец май 2019 г. включително, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК № 5637/ 21.06.2019 г. по ч.гр.д. № 10166 по описа за 2019 г. на Районен съд П., XXI граждански състав.

Проведени са три съдебни заседание, като са приети писмени доказателства и заключение по допусната и назначена ССЧЕ. Вещото лице е счело, че дължимите суми от ответницата В. С. за периода месец януари 2017 г. – месец май 2019 г., възлизат на 581,70 лева. Съдът е приел заключението като обективно и компетентно дадено на основание чл.202 ГПК по отношение на това кои разходи за управление и поддържане на общите части се включват в претендираните суми.

Първоинстанционният съд е приел, че е налице правно основание, на което ищецът да претендира процесните суми за управление и поддържане на общите части на етажната собственост, а именно – както по силата на закона, така и съгласно взетото и стабилизирано след съдебно оспорване решение от 20.03.2018 г.. Счел е, че ответницата, в качеството си на етажен собственик е задължена да участва, наред с всички останали собственици/ ползватели/ обитатели на сградата в режим на етажна собственост в разходите, сторени във връзка с поддръжката ѝ.

РС П. е приел, че ответницата е задължена за заплащането на сумите за поддръжка и управление на общите части на ЕС, но не за трима обитатели, а за двама. Поради тази причина е счел, че общата сума от 581,70 лв. (за трима души) е следвало да се раздели на три, при което ще се определи дължимата от един обитател сума, а именно – 193,90 лв. Така



получената сума е следвало да се умножи по броя на обитателите в апартамента на ответницата - двама и се получавало, че дължимата от последната сума е в размер на 387,80 лева.

Срещу първоинстанционното решение е подадена въззивна жалба от В. Д. С.. Проведено е едно съдебно заседание. Ищцата не е ангажирала доказателства и не е направила доказателствени искания.

С Решение № 818 от 13.08.2020 г. по в.гр.д. № 1123/2020 г. по описа на ОС П. е потвърдил Решение № 1127 от 09.04.2020 г. постановено по гр.д.№ 12644 по описа за 2019 г. на РС П.. Осъдил е В. Д. С. да заплати в полза на ищеца сумата в размер на 100 лева за деловодни разноски пред въззивния съд.

За да постанови решението си съдът е счел, че решението на РС П. е допустимо, като е приел за неоснователно възражението на ответницата в този смисъл. Изложим е подробни мотиви в подкрепа на извода си.

По оплакванията във въззивната жалба е счел, че ищецът се позовава на взетите решения от ОС на ЕС от 20.03.2018 г., обективирани в т.П и т.ПІ от Протокола от проведеното ОС на ЕС. Тези решения били влезли в сила, след осъществен съдебен контрол, при което били задължителни за всеки етажнен собственик, включително и за ответницата, при което и подлежали на изпълнение. Предвид на това е приел, че районният съд правилно е преценил правните последици на решенията по т.П-1 и т.П-2 на ОС на ЕС от 20.03.2018 г., като е възприел, че представляват валидно правно основание за заплащането на разходите за периода от 01.01.2017 г. до 01.03.2018 г. В този смисъл по възражението на жалбоподателя за незаконосъобразност на сочените решения с довода, че с тях е одобрено заплащането на разходите за управление и поддържане на общите части по ред и начин, който е бил установен с отмененото решение на ОС от 01.12.2016 г., е приел, че то не би могло да се проверява инцидентно в това производство, а само в нарочно такова по реда на чл.10, ал.1 ЗУЕС и в предвидения от закона преклузивен срок. Щом решенията по т.П-1 и т.П-2 на ОС на ЕС от 20.03.2018 г. са влезли в сила след осъществен съдебен контрол, същите били стабилизирани и стават задължителни за всички етажни собственици.

Приел е за неотносими за производство възраженията, че с решенията от 01.12.2016 г. изцяло се променял начина на финансиране на разходите в етажната собственост, както и какъв е възприетият начин на финансиране с решенията по т.П-1 и т.П-2 на ОС на ЕС от 20.03.2018 г. и, че с одобрението на действията на УС и на извършените разходи се замествало изискването по ЗУЕС за определяне от ОС на размера на дължимите вноски по реда на чл.51, ал.1 ЗУЕС.

Счел е, че размерът на дължимите от ответницата вноски е доказан по категоричен начин, въз основа на събраните по делото доказателства.

Приел е за неотносими доводите в жалбата за недоказаност на извършените плащания, тъй като задължението на всеки етажнен собственик за заплащане на тези разходи

произтичало пряко от закона / чл. 6, ал. 1, т. 10 от ЗУЕС/, както и че неоснователно се възразявало и срещу приемането на заключението на вещото лице, доколкото не са се доказали конкретни обстоятелства, поставящи под съмнение неговото компетентно и обективно изготвяне.

Ищцата е представила платежни нареждания за извършени плащания в полза на ЕС бул. „С.П.“ № 1 в размер на 387 лева – вноска разходи управление и поддръжка и сумата в размер на 340 лева – съдебни разноски, както и за заплатени 25 лева по сметка на ОС П..

Приложено е решение от 08.05.2019 г. – Дело С-25/18.

**При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:**

Районен съд Пазарджик е сезиран с осъдителен иск с правно основание чл.2в ЗОДОВ, във връзка с чл.4 § 3 от Договора за Европейския съюз.

Претенцията на ищеца е да бъде ангажирана отговорността на ответника за причинени имуществени и неимуществени вреди от нарушения на правото на ЕС при осъществяване на правораздавателната дейност на орган на съдебната власт. Исковете са предявени от лице, което твърди, че в рамките на проведени производства от орган в структурата на съдебната власт са били нарушени защитени от правото на ЕС негови права, вследствие на което е претърпял вреди. Активната легитимация е обоснована с твърдения за участие на ищеца в съдебни производства, в рамките на които са нарушени негови защитими права, гарантирани от правото на ЕС. Пасивната легитимация е обоснована с качеството на ответник на държавен органи, от чиито актове и действия/бездействия са причинени твърдените вреди. При разглеждане на дело за обезщетение за вреди, причинени от нарушение на правото на Европейския съюз по реда на ГПК, приложение намират процесуалноправните разпоредби на ЗОДОВ, към които препращат чл.2в, ал.1, т.2 относно определянето на ответника по реда на чл.7 – органът, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите съгласно чл.7 ЗОДОВ.

Приема се, че въпросът дали ответникът е пасивно материалноправно легитимирани да отговаря по предявените искове, основани на твърдения за причинени чрез техни актове и действия/бездействия вреди от нарушаване правото на ЕС, е въпрос по съществото на правния спор и неговият отрицателен отговор би предположил отхвърляне на исковете като неоснователни /Определение № 196/22.04.2021 г. по ч. т. д. № 1554/2019 г. на ВКС, II т. о. /.

Отговорността на държавите-членки на ЕС за вреди, причинени на частноправни субекти в резултат на нарушение на правото на ЕС, е установено в общностното право – в чл.4, пар.3 от Договора за Европейския съюз /ДЕС/ и в практиката на Съда на ЕС /СЕС/ /дела С-6/90 и С-9/90, съединени дела С-46/93 и С-48/93, дело С-224/01, дело С-98/14 и др./. СЕС приема в своите решения, че по силата на предвидения в чл.4, пар.3 от ДЕС принцип на лоялното сътрудничество държавите-членки са длъжни да отстранят незаконосъобразните последици от всяко нарушение на правото на Съюза и че принципът за отговорността на държавата за вреди, причинени на частноправните субекти вследствие на нарушения на

правото на Съюза, за което носи отговорност държавата, е присъщ на системата на Договорите, на които се основава Съюзът. В практиката на СЕС се приема, че националните юрисдикции, натоварени с прилагането в рамките на своята компетентност на разпоредбите на общностното право, следва да гарантират пълното действие на тези норми и да защитават правата, които те предоставят на частноправните субекти, както и че отговорността на държавите-членки може да бъде ангажирана и от действие или бездействие на съд, натоварен от държавата с правосъдни функции, когато при осъществяване на правораздавателната си дейност, е нарушил правото на ЕС и от това са настъпили вреди.

Във вътрешното ни законодателство в чл. 2в, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ изрично е признато правото да се претендират вреди от правораздавателната дейност на съдилищата, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз.

В практиката на СЕС се приема, че принципът на отговорност на държавата за вреди, причинени на частноправните субекти вследствие на нарушения на правото на Съюза, за което носи отговорност държавата, е приложим когато въпросното нарушение произтича от решение на национална юрисдикция /съдебен орган/, която се произнася като последна инстанция /дело C-168/15 делото Milena Tomasova, т. 20 и т. 23 /. Съдът е приел, че това се налага предвид съществената роля, която изпълнява съдебната власт за защита на правата, които частноправните субекти извеждат от правните норми на Съюза, и обстоятелството, че юрисдикция, която се произнася като последна инстанция, по дефиниция представлява последната инстанция, пред която те могат да предявят правата, предоставени им от тези правни норми. В решението по дело C-224/01 /делото Gerhard Kцbler/ е посочено, че когато със съдебно решение на последна съдебна инстанция бъде извършено нарушение на предоставените от общностното право права, частноправните субекти не могат да бъдат лишени от възможността да ангажират отговорността на държавата, респективно - за държавите-членки възниква задължение да уредят по подходящ начин възможността на засегнатите лица да се позоват на утвърдения от Съда на ЕС принцип, както и да определят компетентния да разгледа спора национален съд. В т. 34 по дело C-224/01 е определено понятието за последна инстанция – това е последната съдебна инстанция, пред която частноправните субекти могат да предявяват правата, предоставени им от общностното право. В Определение № 45/03.02.2016 г. по гр. д. № 4823/2015 г. на ВКС, III г. о. е прието, че на практика с решението Kubler се утвърждава принципа за отговорност на държавата за вреди, причинени от нарушения на общностното право със съдебни решения на национална юрисдикция, разглеждаща делото като последна инстанция нарушения от неокончателни съдебни решения се счита, че могат да бъдат отстранени по пътя на инстанционния контрол.

В практиката на СЕС се приема, че изискването актът, с който на ищеца са причинени вреди от нарушение на правото на ЕС, да е постановен от окончателна съдебна инстанция, е материалноправно условие за уважаване на иска, но не и процесуална предпоставка за допустимост на производството. Съдът, сезиран с иск за обезвреда по чл.2в, ал.1, т.2 ЗОДОВ, при проверката си относно съответствието на съдебното решение с

правото на ЕС следва да изследва и въпроса дали същият е постановен от съдебен орган, който се е произнесъл като последна юрисдикция като предпоставка за уважаване на иска.

В настоящото производство се търси ангажиране на отговорността на правозащитни органи за причинени вреди при осъществяване на правораздавателни функции по разглеждане и решаване на гражданскоправни спорове по в.гр.д. № 2819/2018 г. и в.гр.д. № 1123/2020 г. по описа на Окръжен съд П..

По първото в.гр.д. № 2819/2018 г. по описа на ОС П., съдът не е постановил съдебния си акт по делото, действайки като последна инстанция. Постановеното по делото Решение № 376/21.03.2019 г. е подлежало на обжалване пред ВКС на Р. България, но ищецът не е депозирал касационна жалба, поради което и само на това основание не се явява материалноправно легитимиран да отговаря за вреди от нарушение на правото на ЕС. Както беше посочено по-горе, счита се, че нарушенията от неокончателни съдебни решения могат да бъдат отстранени по пътя на инстанционния контрол.

По отношение на в.гр.д. № 1123/2020 по описа на Окръжен съд П..

Отговорността на държавата за вреди от нарушаване на правото на Европейския съюз е обективна и безвиновна. От практиката на СЕС могат да се изведат следните кумулативни материалноправни условия за ангажиране на отговорността на държавата: нарушените норми на общностното право да предоставят права на частноправни субекти; нарушението да е достатъчно сериозно; да е налице пряка причинна връзка между нарушението и претърпените от засегнатите лица вреди. По отношение на съдебни актове от последна инстанция, трябва да се отчитат спецификата на юрисдикционната функция и изискванията за правна сигурност, при което отговорността на държавата може да бъде ангажирана само в изключителен случай, когато съдията явно е пренебрегнал приложимото право. За да се установи такова "явно" и "съществено" нарушение, трябва да бъдат отчетени степента на яснота и конкретност на нарушената норма, умишления характер на нарушението, неизпълнението от страна на националната юрисдикция на задължението да отправи преюдициално запитване. Във всички случаи нарушението ще е "достатъчно сериозно", когато съдебното решение е постановено при очевидно незачитане на релевантната практика на СЕС. Когато нарушението е извършено умишлено или при неполагане на дължимата грижа, само това е достатъчно то да бъде квалифицирано като "достатъчно съществено"; но това не означава, че полагането на дължимата грижа изключва отговорността на държавата. Нарушението може да бъде квалифицирано като "достатъчно съществено" и въпреки полагането на дължимата грижа, когато държавният орган няма право на преценка, нарушената норма е ясна и прецизно формулирана, при неизпълнение на задължението за отправяне на преюдициално запитване и др. /Решение № 14/05.02.2021 г. по гр. д. № 5165/2016 г. на ВКС, IV г. о.; Определение № 60468/09.06.2021 г. по гр. д. № 3413/2019 г. на ВКС, III г. о. /.

В настоящото производство за ангажиране отговорността на ответника, на доказване подлежат горните предпоставки, като ищецът носи тежестта да докаже както по основание, така и по размер претендираните вреди.

Условията следва да са налице кумулативно, като липсата на което и да е от тях води до отпадане отговорността на ответниците.

В това специфично производство съдът следва да прецени: дали нормите от правото на ЕС, на които ищецът основава претенцията си, са задължителни за националните съдилища, в т. ч. дали имат директен ефект и са непосредствено приложими от тях; в случай че съответните норми са задължителни за националните съдилища – дали са били приложими в спора, приключил с окончателния акт на съда ответник по делото; в случай че нормите са били приложими в спора – дали са приложени правилно от съда в окончателния му акт, с който се твърди, че са нанесени вреди на ищеца.

За пълнота следва да се посочи, че в производството по чл.2в, ал.1 ЗОДОВ не се цели пререшаване на материалноправния спор, приключил с окончателния акт на съда ответник. В това производство се ангажира обективната, безвиновна отговорност на правозащитния орган за конкретно негово бездействие /неприлагането на относимите норми от правото на ЕС/ или действие /неправилното прилагане на съответните общностни норми/, без да се извършва проверка на правилността на решението по съществото на спора, което е окончателно и непререшаемо.

По настоящото дело ищцата претендира обезщетение за вреди с твърдението за нарушение на правото на ЕС от страна на ответника, позовавайки се на съдебна практика на Съда на ЕС. Също така се позовава и за нарушение на чл.6, §1 от ЕКПЧОС, на чл.1 от Допълнителен протокол № 1 към нея и на съдебна практика на ЕСПЧ.

От изложените фактически твърдения в исковата молба следва, че обезщетението за вреди се претендира като пряка и непосредствена последица от нарушаване на правото на справедлив съдебен процес и на ефективни средства за защита, както и на правото на собственост, гарантирани от чл.6, §1 от ЕКПЧОС, на чл.1 от Допълнителен протокол № 1 към нея.

Съгласно чл.6, §1 от ЕКПЧОС всяко лице при определянето на неговите граждански права и задължения или при наличието на каквото и да е наказателно обвинение срещу него има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона. Съдебното решение се обявява публично, но пресата и публиката могат да бъдат отстранявани по време на целия или на част от съдебния процес в интерес на нравствеността, обществената и националната сигурност в едно демократично общество, когато това се изисква от интересите на непълнолетните лица или за защита на личния живот на страните по делото или ако съдът счете това за извънредно необходимо в случаите, в които поради специални обстоятелства публичността би нанесла вреда на интересите на правосъдието.

Чл.1 от Допълнителен протокол № 1 към ЕКПЧОС прогласява, че всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своята собственост. Никой не може да бъде лишен от своята собственост освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право...

Както вече беше посочено, ОС П. не е постановил съдебния си акт по в.гр.д. № 2819/2018 г. по описа на ОС П., действайки като последна инстанция, поради което твърдените нарушения при осъществяване на правораздавателната му дейност не могат да ангажират отговорността на държавата по реда на чл.2в, ал.1, т.2 ЗОДОВ. Пътят за защита срещу нарушенията от неокончателния съдебен акт на ОС П. е бил по пътя на институционния съдебен контрол, който в случая не е бил упражнен. Поради тази причина съдът не дължи произнасяне по наведените доводи, касаещи горепосоченото решение на ОС П..

Според настоящия съдебен състав по делото не се установява при разглеждането на правния спор по в.гр.д. № 1123/2020 г. по описа на Окръжен съд П. да е допуснато съществено нарушение на чл.6, §1 от ЕКПЧОС.

Предмет на делото е бил предявен установителен иск с правна квалификация чл.422, ал.1 ГПК, във вр. чл.51, ал.1 ЗУЕС, във вр. чл.6, ал.1, т.10 ЗУЕС. Видно от съдържанието на решението постановено по в.гр.д. 1123/2020 г. по описа на ОС П., последният се е произнесъл по всички релевантни за спора възражения и е постановил съдебният си акт въз основа на събраните по делото доказателства. Изложил е подробни мотиви, с които е дал отговор на всички възражения на настоящия ищеца в депозираната от него въззивна жалба.

По наведеното оплакване, че ОС П. е препратил на основание чл.272 ГПК към мотивите на РС Пазарджик и не е изложил собствени, съдът не може да го сподели поради следното:

Правомощията на въззивната инстанция при разглеждане и решаване на делото и прилагането на разпоредбата на чл.272 от ГПК са подробно разяснени в т.1, т.2 и т.3 от ТР №1 от 09.12.2013г. по т.д.№1/2013г. на ОСГТК на ВКС, съгласно което непосредствена цел на въззивното производство е повторното разрешаване на материалноправния спор, при което дейността на първата и на въззивната инстанция е свързана с установяване истинността на фактическите твърдения на страните чрез събиране и преценка на доказателствата, и субсумиране на установените факти под приложимата материалноправна норма. Въззивният съд е длъжен да мотивира решението си съобразно разпоредбите на чл.235 ал.2 и чл. 236 ал.2 от ГПК, като изложи фактически и правни изводи по съществото на спора и се произнесе по защитните доводи и възражения на страните в пределите, очертани с въззивната жалба и отговора по чл.263 ал.1 от ГПК. Съдът е длъжен да изложи мотиви по всички възражения на страните, както и по събраните по искане на страните доказателства във връзка с техните доводи. Преценката на всички правно релевантни факти, от които произтича спорното право, както и обсъждането на всички събрани по надлежния процесуален ред доказателства във връзка с тези факти, съдът следва да отрази в мотивите си, като посочи въз основа на кои доказателства намира едни факти за установени, а други за неустановени.

При осъществяването на тази своя решаваща дейност съдът следва да спазва правилата на формалната и правната логика, т. е. фактическите му констатации и правните му изводи следва да са обосновани. Въззивният съд може да препрати към мотивите на първата инстанция, но само като приеме, че обжалваното решение подлежи на

потвърждаване и след като мотивира, защо оплакването в жалбата е неоснователно, респ. защо събраните пред втората инстанция доказателства не променят крайния изход на спора (чл.272 от ГПК). Дори и препращането към мотивите на първата инстанция, съгласно чл.272 от ГПК, не освобождава въззивната инстанция от задължението ѝ да отговори на всички доводи във въззивната жалба, в рамките на предмета на проверката по чл.269 от ГПК, в качеството си на съд по съществото на спора - чрез извеждане на свои самостоятелни фактически констатации и/или правни изводи във връзка с направените оплаквания и доводи. В тази насока е трайната и съдебна практика на ВКС, изразена в решение № 157/08.11.2011 г. по търг. дело №823/2010г. на II т. о. на ВКС, решение № 344/21.09.2012 г. по гр. дело №862/2011г. на IV г. о. на ВКС, решение №127/05.04.2011г. по гр. д. №1321/2009г. на IV г. о. на ВКС и решение №554/08.02.2012г. по гр. д. №1163/2010г. на IV г. о. на ВКС, която се споделя изцяло и от настоящия състав.

При постановяване на решението си, въззивният съд е спазил изискването да мотивира решението си съобразно разпоредбите на чл.235 ал.2 и чл.236 ал.2 от ГПК, като е изложил фактически и правни изводи по съществото на спора и се произнесъл по защитните доводи и възражения на страните. Извършеното препращане към мотивите на първоинстанционния съд, според настоящия състав, не представлява нарушение на чл.272 от ГПК. Съдът е препратил само към фактическите констатации на първата инстанция, но наред с извършеното препращане самостоятелно е обсъждал установените по делото факти и тяхното правно значение, като по този начин е отговорил на оплакванията и доводите във въззивната жалба и отговора на същата.

Не може да бъде споделено и направеното оплакване за „явна неоснователност“ на решението, тъй като не било посочено правното основание, въз основа на което са приети от съда определени правни изводи и в частност – „не е посочена законовата норма, съгласно която решения на общото събрание на етажната собственост действат с обратна сила“. ОС П. е изложил подробни мотиви в горния смисъл, като е приел, че след влизането им в сила решенията на етажните собственици са задължителни за всички етажни собственици, включително за тези които са гласували против, за не участвалите във вземането им и за лицата, които по-късно ще станат етажни собственици или обитатели /в този смисъл Решение № 39 от 19.02.2013 г. на ВКС по гр. д. № 657/2012 г., I г. о., ГК/. Конкретно по делото, ищецът се позовавал на взетите решения от ОС на ЕС от 20.03.2018 г., обективирани в т.II и т.III от Протокола от проведеното ОС на ЕС. Тези решения били влезли в сила, след осъществен съдебен контрол, при което са задължителни за всеки етажнен собственик, включително и за ответницата, при което и подлежат на изпълнение. Непосочването на правната норма, въз основа на която е приел извода си, настоящият съдебен състав счита, че не води до сочения от ищцата порок, респективно до противоречие с Решение по дело Кушоглу срещу България. Дори да не е посочил правното основание, то този пропуск е запълнен от подробно изложените мотиви.

Съдът не споделя и довода на ищцата, че е нарушен принципът на „равенство на страните“, тъй като едната страна /ЕС/ е представила протоколи за извършени разходи за

управление и поддръжка, а на настоящата ищца не ѝ е била предоставена възможност да се запознае с тях. Въпросните протоколи са приети пред РС П.. Ищцата не е оспорила тяхното приемане и не е поискала срок да се запознае с тях и евентуално тогава да изрази становище. На следващо място във въззивната жалба, по която е образувано в.гр.д. 1123/2020 г. по описа на ОС П., отново не е въвела възражения, касаещи невъзможността ѝ да се запознае с тях, напротив от съдържанието ѝ се стига до противния извод – че настоящата ищца е запозната с тяхното съдържание.

По отношение оплакванията за неправилност на решението, поради нарушение на разпоредбата на чл.38, ал.2 ЗУЕС и чл.11, ал.1, т.5 ЗУЕС противоречие с практика на ВКС, намира същото за неотносими към предмета на делото, доколкото се твърди нарушение на разпоредби от българското законодателство, а настоящото производство се води за нарушение на правото на ЕС.

По наведения довод, че решението по в.гр.д. 1123/2020 г. по описа на ОС П. е постановено в противоречие с решение от 08.05.2019 г. по дело С-25/18, съдът намира следното:

С решение от 08.05.2019 г. по дело С-25/18 СЕС се е произнесъл по преюдициално запитване от страна на български съд, доколкото е било необходимо да се тълкуват разпоредби от правото на ЕС относно компетентността на национални съдилища да правораздават по дела с конкретен предмет. Тази необходимост е произтекла от спецификите на казус, свързан с местоположението на ответници в страна от ЕС, различна от България, и преценката на българския съд, че не е компетентен да се произнесе. В тази връзка, по дело С-25/2018 год. е разгледан въпросът: „Представяват ли решенията на неперсонифицираните правни общности, създадени по силата на закона поради особеното титулярство на определени права, които се взимат с мнозинството от техните членове, но обвързват всички, включително и негласувалите, източник на „договорно задължение“ за целите на определяне на международната компетентност на съдилищата по реда на чл. 7, параграф 1, буква „а“ от Регламент № 1215/2012 год. Даденият отговорът е, че чл. 7, т. 1, б. „а“ от Регламент 1215/2012 год. следва да се тълкува в смисъл, че спор, разглеждан като този в главното производство, следва да се счита за такъв, който попада в обхвата на понятието „дела, свързани с договор“ по смисъла на цитираната разпоредба от закона.

В мотивите към решение С-25/2018, т. 1-ва., пар. 23, СЕС е посочил, че „Що се отнася до специалното правило по чл. 7, т. 1, б. „а“ от Регламент № 1215/2012 год., Съдът е приел, че сключването на договор не е условие за прилагането на тази разпоредба.“ Това е така, тъй като за да се ангажира хипотезата „дела, свързани с договор“, е достатъчно да се определи правно задължение, което е поето доброволно от едно лице към друго и на което се основава искът на ищеца. По отношение на задълженията, от типа, разглеждан в главното производство, Съдът вече е приел в практиката си, че задълженията за заплащане на парична сума, в основата на които стоят съществуващи връзки между сдружение и неговите членове, трябва да се считат за попадащи в обхвата на понятието „дела, свързани с договор“ по смисъла на разпоредбата от Регламент 1215/2012 год.



От изложеното е видно, че СЕС, при определянето на създадената между съсобствениците в етажната собственост правна връзка, като такава за „дела, свързани с договор“, съвсем ясно е посочил, че макар тя да не представлява такъв; тъй като е налице признато задължение - за целите на извършването от него тълкуване - правоотношението би могла да се постави в тази категория дела. Това е така, тъй като членството в етажната собственост възниква чрез акт за доброволно придобиване на самостоятелен обект, заедно с дял от тези общи части от ЕС, поради което, задължение за етажните собственици към етажната собственост за поддържане на общите части трябва да се счита за правно задължение, което е поето доброволно по смисъла на съдебната практика /пар. 27/.

Въз основа на изложеното съдът счита, че позоваването на противоречие с посоченото решение е неоснователно. Цитираната практика на СЕС, има съвсем различен предмет от разрешаването на материалноправен въпрос, свързан с материята за етажната собственост. С цитираното решение се обсъжда въпрос за компетентност. На следващо място решението по дело C-25/18 не дава никакви насоки за това как трябва да се правораздава от гледна точка на материалното право по отношение на такъв тип правоотношения, както и какви правни изводи следват от приетата условна класификация на споровете, като попадащи в хипотезата на чл. 7, т. 1, б. „а“ от Регламент 1215/2012 год.

За неоснователно съдът намира и твърдението в исковата молба, че разноските се дължат единствено при условие, че е било взето решение от общото събрание по чл. 11, ал. 1, т. 5 ЗУЕС - за определяне на размера на паричните вноски за разходите за управлението и поддържането на общите части на сградата, тъй като самия СЕС сочи, че присъединяването към етажната собственост „възниква чрез акт на доброволно придобиване на самостоятелен имот заедно с дял от тези общи части, поради което задължение на етажните собственици към етажната собственост като разглежданото в главното производство трябва да се счита за правно задължение, което е поето доброволно, по смисъла на съдебната практика.“

С оглед на всичко гореизложено и след преценка на събраните по делото доказателства и извършените процесуални действия по образуването въззивни граждански дело пред ОС П. не се установява ответникът да е извършил действия, които да са в нарушение на общностното право на ЕС и на посоченото основание в ЕКЗПЧОС.

Гореизложеното мотивира съда да приеме, че предявените иски претенции са неоснователни и недоказани.

С оглед изхода на делото, на основание чл.78, ал.3 от ГПК разноските по делото следва да се възложат в тежест на ищцата, но такива не са сторени от ответника, поради което не следва да му се присъждат.

По изложените съображения, съдът

## **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** предявените от В. Д. С. ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес гр. П., бул. „С.П.“ 1

ет. 8, ап.43 против Окръжен съд П., представляван от председателя Р.К.Ш., с адрес: П., бул. „...“ 167 икове, с които иска от съда да постанови решение, с което ответникът да заплати на ищцата сумата от 612,50 лв. /132,50 лв. съдебни разноси на етажна собственост, платени в брой по сметка на етажната собственост; 30,00 лв. държавна такса; 450,00лв. платени в брой адвокатски хонорари/ представляваща, обезщетение за претърпени имуществени вреди за постановяването на Решение № 376/21.03.2019 год., по въззивно гражданско дело № 2819/2018 год. по описа на ОС П., ведно с мораторна лихва върху тази сума за периода от 09.04.2019 год. до 22.06.2021 год. в размер на 137,02 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане; сумата от 1352,80 лв. /387,80лв. вноска към етажната собственост, 340,00лв. съдебни разноси, 25,00лв. платена такса за въззивно дело, 600,00 лв. платени в брой адвокатски хонорари/, представляваща, обезщетение за претърпени имуществени вреди за постановяването на Решение № 818/13.08.2020 год., по въззивно гражданско дело № 1123/2020 год. по описа на ОС П., ведно с мораторна лихва върху тази сума за периода от 25.08.2020 год. до 22.06.2021 год. в размер на 113,50 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане; сумата в общ размер от 3000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в нравствени, емоционални, психически и психологически терзания - стрес, загуба на самочувствие, чувство за онеправданост, разочарование и загуба на доверие в институциите, накърнено добро име и моралните и нравствените ценности, от която сумата от 1000 лева обезщетение по Решение № 376/21.03.2019 г. по възз. гр. д. № 2819/2018 г. и сумата от 2000 лева обезщетение по Решение 818/13.08.2020 г. по възз.гр.д. № 1123/2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

Решението е постановено с участието на РП Пазарджик, на основание чл.10, ал.1 ЗОДОВ.

**РЕШЕНИЕТО** може да се обжалва пред Окръжен съд – Пазарджик в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

**Съдия при Районен съд – Пазарджик:** \_\_\_\_\_